

ENTER

念極

หนึ่ง

ความคิด

นิพนธ์นิรันดร์

17

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

耳根 Er Gen เขียน
ลดาอนันต์ แปล

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เรื่องราวจะพากันใหญ่ เมื่อไปเสียวจนตัวปลอมที่ปรากฏตัวขึ้น
ในแดนร้างแท้จริงแล้วคือผีเด็กหญิงจากหุบเหวกระป๋องกาบาตผู้ซึ่งไปเสียวจน
หวาดกลัวจับใจ และยังมีพร้อมพลังระดับที่แม้แต่ชาวสวรรค์อย่างหงเงินหนิว
ยังต้านทานไม่ได้ ไปเสียวจนได้แต่ต่อสู้ชีวิตเพื่อรอผู้แข็งแกร่งกว่ามาช่วย
ทว่า...เขากลับไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าสิ่งที่ตนกำลังจะได้เป็นประจักษ์พยาน
ต่อไปนั้น...คือจากการสู้รบอันสะท้านฟ้าสะเทือนดินจนแทบจะสยบโลกา!

ขอเชิญทุกท่านมาสัมผัสการต่อสู้อันเข้มข้นและลุ้นระทึกครั้งนี้ไปด้วยกัน

สำนักพิมพ์เอนเทอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลงตินัมของจีเต๋เย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เฉิงกวางประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"ท่ายากสายตรงไม่ใช่สายเลือด
ไม่ใช่การยอมรับ แต่เป็น...การสืบทอด"

บทที่ 832

ปิดฉากสังหารครั้งที่สอง!

นี่เป็นครั้งแรกที่ไปเสียจนได้เห็นกิ่งเทพเจ้ามากมายลงมือพร้อมกัน เช่นนี้ พวกเขาไม่ได้ต่างคนต่างสู้อย่างที่ไปเสียจนคิด เพราะถึงอย่างไร สถานการณ์ของราชสำนักขุยหวงก็ค่อนข้างจะซับซ้อน ระหว่างกิ่งเทพเจ้าเองก็มีความขัดแย้งกันไม่น้อย

เขาไม่นึกเลยว่าเมื่ออยู่ภายใต้สถานการณ์ที่ศัตรูภายนอกเข้ามารุกราน พวกเขาจะร่วมมือกันได้อย่างประณีตยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ และจู่ๆก็อยู่ผู้ยิ่งใหญ่ก็ยังถึงขั้นยอมผลาญพลังมหาศาลเพียงเพื่อเพิ่มโอกาสชนะให้กับกิ่งเทพเจ้าคนอื่นๆ!

ส่วนโต่วเซิงเองกับจิวโยเองก็ยังยอมเป็นเพียงตัวประกอบที่ใช้พลังการสู้รบทั้งหมดในการสร้างความปั่นป่วนในสถานการณ์การต่อสู้ ทั้งยังถึงขั้นยอมแบกรับความเสียหายจากฝีมือของเด็กหญิงไว้เอง โดยไม่คิดบ่ยเบียง ต่อให้ปรมาจารย์สวรรค์ทำตัววางอำนาจปิดแผ่นฟ้าด้วยฝ่ามือเดียว พวกเขาก็ยังคงไม่ลังเลที่จะใช้การโจมตีที่แข็งแกร่งที่สุดของคนที่เก่งกล้าที่สุดมาเป็นกระบวนท่าสังหารสุดท้ายที่มั่นใจได้มากที่สุด!

การลงมือครั้งนี้ดูเหมือนเป็นการจู่โจมสายฟ้าแลบ แต่ในความ

เป็นจริงแล้วการร่วมมือกันระหว่างกึ่งเทพเจ้าที่แสดงออกมากลับสะท้อนสถานการณ์ระหว่างกึ่งเทพเจ้าด้วยกันเองอย่างชัดเจน นั่นก็คือต่อให้พวกเขาจะชิงดีชิงเด่นกัน ทว่าก็สามัคคีปรองดองในการร่วมมือกับศัตรูภายนอก!

ไปเสียวณูสะเทือนอารมณ์อย่างลึกล้ำ ขณะที่เขาจ้องมองด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ฟ้าดินก็มีเสียงกัมปนาทที่เขย่าคลอนไปทั้งแดนร้างส่งผ่านมา เสียงกัมปนาทนี้ทำให้เด็กหญิงกรีดร้องเสียงแหลมบาดหูมือเลือดทั้งหมดของนางสลายไป สุดท้ายตราประทับนั้นก็ประทับลงบนทะเลเลือด!

แผ่นดินสั่นไหว ทว่ากลับไม่เกิดลูกคลื่นลามไปไกลนัก ภายใต้อการควบคุมอย่างเชี่ยวชาญไร้ที่ติของปรมาจารย์สวรรค์ การระเบิดจึงเกิดขึ้นเพียงในขอบเขตของทะเลเลือด แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ แรงโจมตีที่ซัดสาดออกไปรอบด้านกลับสร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ทำให้ต้นไม้ใบหญ้าในรัศมีหนึ่งจั้งแหลกลาญย่อยยับ

ไปเสียวณูและคนอื่นๆ ที่อยู่รอบด้านก็ถูกแรงโจมตีนี้ผลักดันให้กระเด็นถอยไปไกลยิ่งกว่าเดิม ในใจไปเสียวณูร้อนรน รีบหันไปมองหมายจะยืนยันให้แน่ใจว่าเด็กหญิงประหลาดผู้นั้นถูกสังหารไปแล้วจริงหรือไม่

ยามที่ไปเสียวณูมองไปนั้นทะเลเลือดที่อยู่ภายใต้ตราประทับแสนชั้นของปรมาจารย์สวรรค์กำลังแตกย่อยยับ ทว่าชั่วขณะที่ทะเลเลือดแตกสลายกลับมีปรมาณuahวดดกัวมหนึ่งที่ทำให้จิตใจไปเสียวณูปั่นป่วน ความหวาดกลัวถึงขีดสุดปะทุออกมา ปรมาณูนั้นประหนึ่งคลื่นยักษ์ที่ก่อตัวขึ้นมาจากในทะเลเลือด พวยพุ่งสู่ท้องฟ้า ก่อนจะระเบิดคืนครันซัดตลบไปสี่ทิศ!

ปรมาจารย์สวรรค์หน้าเปลี่ยนสี จี๋กู่ย๋ออง ไถ่ว่ิงอ๋อง จี๋วโยวอ๋อง รวมถึงเทียนกงอีกสิบคนที่อยู่รอบด้านต่างก็น้ำตาอดสติดๆ กัน!

คนเหล่านี้เตรียมจะถอยห่างอย่างไม่ลังเล แต่พวกเขายังไม่ทันได้ถอย

เสียงที่เหมือนกับบรมสรรพชีวิตไว้ด้วยกันซึ่งแผ่แน่นไว้ด้วยความน่าสะพรึงกลัว กลับดังแผ่วขึ้นมาจากความว่างเปล่ารอบด้าน...

"น่าเสียดาย พวกเจ้ายังขาดไปอีกหน่อย..." เมื่อเสียงนี้ดังขึ้น การระเบิดของทะเลเลือดก็ปะทุรุนแรงในชั่วพริบตา มองไกลๆ ทะเลเลือดที่กระจายตัวออกนั้นก็เหมือนกลายมาเป็นลูกกลมสีเลือดที่พองขยายอย่างต่อเนื่อง เมื่อปกคลุมทั่วร่างของทุกคนแล้ว ลูกกลมนั้นก็ระเบิดตัวเองดังตูม ทำให้แผ่นดินของแดนร้างแทบจะพินาศวอดวาย!

ต่อไปให้ไปเสียจะอยู่นานก็ยิ่งกระอักเลือดออกมาหนึ่งคำ คนอื่นๆ ก็มีสภาพไม่ต่างกัน และหลังการระเบิดของลูกกลมสีเลือดนั้นเลือดสดก็ทะลักหลายออกมาจากปากของจี้กู่ยออย่างบ้าคลั่ง ก่อนหน้านั้นเขาเผาผลาญพลังไปมหาศาลจนอ่อนแรงลงมากอยู่แล้ว ตอนนี้อยู่เมื่อถูกโจมตีซ้ำจึงยิ่งโศกเศร้าทรุดไปไกลหลายร้อยจี้กู่ ก่อนที่จะกระอักเลือดแดงฉานออกมาอีกครั้ง

ส่วนโต่วเจิ้งอ๋องกับจิวโยวอ๋องต่างก็มีเลือดไหลซึมออกมาตรงมุมปาก ต่างคนต่างถอยร่นไปข้างหลัง มีเพียงปรมาจารย์สวรรค์เท่านั้นที่ไม่ได้สั่นท่ามากนัก แต่ถึงกระนั้นใบหน้าของเขาก็ตึงขาวซีดลงไปมาก เห็นได้ชัดว่าพลังการระเบิดตัวเองของลูกกลมสีเลือดนั้นต่อให้เป็นเขาก็ยังแบกรับได้อย่างยากลำบาก

เวลาเดียวกันนั้นลูกกลมสีเลือดที่ระเบิดออกก็พลันหดเข้าหากัน แล้วกลายเป็นทะเลเลือดอีกครั้ง คราวนี้ขนาดเล็กกว่าก่อนหน้านี้ครึ่งหนึ่ง แต่ความเหนียวหนืดของทะเลเลือดผืนนี้กลับมากกว่าเดิมเกินเท่าตัว!

ใบหน้าของเด็กหญิงลอยขึ้นมาบนทะเลเลือด ก่อนที่นางจะหัวเราะเสียงแปร่งหู

"น่าเสียดายนัก...แต่ข้าต้องขอบคุณพวกเจ้านะที่ช่วยให้ข้าผานตัวได้ราบรื่นอีกไม่บ่อย...พวกเจ้ายังมีโอกาสอีกครั้ง หากไม่คว้าเอาไว้...เช่นนั้น"

ข้าก็จะไม่เหลือจุดอ่อนใดๆ อีก"

ลูกตาไปเสียฉุนเบิกถลนราวกับจะหลุดออกจากเบ้า เขารู้สึกว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเบื้องหน้านี้น่าเหลือเชื่อเกินไป ตอนนี้แม้แต่หายใจก็ยังเป็นเรื่องยากลำบากสำหรับเขา

กึ่งเทพเจ้าสี่คนซึ่งรวมปรมาจารย์สวรรค์ด้วยก็...ก็ยังสังหารนางไม่ได้!

ชั่วขณะที่หัวใจของไปเสียฉุนกำลังเต้นระรัว ดวงตาของจิว๋กู่ย่องที่บาดเจ็บสาหัสก็พลันโชนแสงคมกริบ ทันใดนั้นเขาก็ยกมือขว้างขึ้นแล้วขึ้นไปที่เด็กหญิง

เขาไม่ได้อำปากพูดอะไรสักคำเดียว ทว่าไต่เชิงอ่องกับจิว๋โยวอ่องหรือแม้แต่ปรมาจารย์สวรรค์กลับพากันระเบิดพลังบำเพ็ญทั้งหมดของตัวเองออกมาอย่างไร้ความลังเล คลื่นพลังของกึ่งเทพเจ้าที่ตลบอบอวลเต็มแผ่นฟ้าพุ่งเข้าไปโจมตียังทะเลเลือดอีกครั้ง

อีกทั้งครั้งนี้ปรมาจารย์สวรรค์ผู้สูงส่งกลับเหมือนล้มฐานะของตัวเอง แม้จะลงมือเต็มกำลัง ทว่ากลับไม่ได้เป็นผู้ใช้ท่าไม้ตายที่ร้ายกาจที่สุด แต่กลับกลายเป็นฝ่ายที่ให้ความร่วมมือส่งเสริมผู้อื่น!

แทบจะชั่วขณะเดียวกับที่พวกเขาสามคนเข้ามาใกล้ หลังจากที่จิว๋กู่ย่องซึ้นวไป ทะเลเลือดที่มีใบหน้าของเด็กหญิงลอยอยู่ก็พลันมีมือยักษ์สี่เลือดสืบมือปรากฏขึ้น หมายถึงพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ทว่าทันใดนั้นเด็กหญิงกลับหน้าเปลี่ยนสี นางรู้สึกได้ว่าจู่ๆ หัวสมองของตนก็เปลี่ยนมาเป็นเหมือนของเหลวเหนียวหนืด ไม่แจ่มใส ยากจะรวบรวมความคิดได้

ทุกอย่างนี้ทำให้นางต้องพยายามสุดลมหายใจด้วยความยากลำบาก พลันหันขวับไปมองจิว๋กู่ย่อง!

"เจ้า!"

ชั่วขณะที่นางหันไปมองจิว๋กู่ย่อง นัยน์ตาของเด็กหญิงกลับ

มีความงงจำวนผ่าน และดูเหมือนว่าความคิดของนางจะช้าลง แม้แต่
มือเลือดที่พุ่งขึ้นมาซึ่งไม่ว่าจะเป็นด้านความเร็วหรือด้านการตอบสนอง
ก็เปลี่ยนมาเป็นเชื่องช้ายิ่งกว่าเดิม

นี่ก็คือแผนการที่สามในแผนดวงอาทิตย์สีดำของจี้กู่ย๋อเอง!

ในดวงอาทิตย์สีดำมีพลังบำเพ็ญของจี้กู่ย๋อเองแฝงเร้นอยู่ แม้
พลังบำเพ็ญนี้จะถูกเด็กหญิงกลืนกินเข้าไป ทว่าขอเพียงยังไม่ถูกนาง
ย่อยสลายจนหมด เช่นนั้นจี้กู่ย๋อเองก็สามารถใช้วิธีการที่พิเศษมาควบคุม
นางได้ นี่เกี่ยวข้องกับวิชาที่เขาฝึกตน ซึ่งในความเป็นจริงแล้ววิชานี้...
คือวิชาอภินิหารอย่างหนึ่งที่จี้กู่ย๋อเองรุ่นแรกสร้างสรรคขึ้นเพื่อนำมาใช้
ควบคุมเคล็ดวิชาผียักษ์โดยเฉพาะ!

วิชาอภินิหารนี้ไปเสียจนไม่คุ้นเคย ทว่าหงเงินหิวที่อ่อนกำลัง
ซึ่งยืนอยู่ข้างกายเขากลับเบิกตากว้าง วิชาอภินิหารนี้ก็คือวิชาเดียวกับ
ที่จี้กู่ย๋อเองมอบให้นางซึ่งช่วยให้ฝ่าทะเลขุ่นได้เร็วขึ้น!

และเมื่อเขาใช้ออกมาในเวลานี้ ภาพที่เกิดขึ้นกับหงเงินหิว
ในครานั้นก็ได้เกิดขึ้นอีกครั้งกับตัวของเด็กหญิง อีกทั้งเมื่อเผชิญการควบคุม
จากจี้กู่ย๋อเอง อาการของเด็กหญิงกลับร้ายแรงยิ่งกว่า นางไม่ได้หวั่นอีก
แล้วก็ไม่อาจรวบรวมสมาธิได้เลย!

ไปเสียจนเบิกตากว้าง พอจะมองออกได้ถึงสายสนกลในบางอย่าง
ขณะเดียวกันก็ถูกวิธีการของจี้กู่ย๋อเองเขย่าคลอนจิตวิญญาณ และเวลานี้
ที่ความคิดของเด็กหญิงวุ่นวาย เมื่อมือเลือดลดความเร็วลงโต้วเซ็งอ่อง
จื่อโยวอ่อง และปรมาจารย์สวรรค์ก็ระเบิดพลังบำเพ็ญทั้งหมดโจมตีเด็กหญิง
อย่างพร้อมเพรียงกัน รวมไปถึงสิบเทียนกงที่ต่างก็ใช้ท่าไม้ตายเฉพาะตัว
ของแต่ละคนตรงเข้าประหัตประหารในชั่วพริบตา!

ทว่าพวกเขา... ล้วนไม่ใช่คนที่ปิดฉากสังหาร

ขณะที่วิชาอภินิหารของคนเหล่านี้โจมตีลงมาทำให้มือเลือดทั้งหมด

แตกสลายและทะเลเลือดซัดตลบ คนที่ปิดฉากสังหารอย่างแท้จริงก็คือ
ก้อนเนื้อขนาดใหญ่ยักษ์ที่จู่ๆ ก็ระเบิดขึ้นมาจากใต้ดินที่ทะเลเลือดลอยอยู่
แล้วพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า!

ในก้อนเนื้อนี้มีพลังของกึ่งเทพเจ้าอยู่ด้วย พลังนี้จะเปิดไปรอบด้าน
อย่างบ้าระห่ำถึงขีดสุด เมื่อก้อนเนื้อพุ่งขึ้นจากพื้นดิน พื้นดินก็ยุบถล่ม
และทะเลเลือดผืนนั้นก็รับเคราะห์ที่ไปก่อน ด้านบนมีพวกปรมาจารย์สวรรค์
สามคน ด้านล่างมีก้อนเนื้อที่พุ่งชนขึ้นมา ไม่มีที่ให้หลบเลี่ยง มีอาจสกดกัน!

ชั่วพริบตานั่นทะเลเลือดก็ถูกก้อนเนื้อกระแทกชนจนแตกกระจาย!

เสียงตูมตามดังกึกก้องไปทั่วท้องฟ้า ทะเลเลือดแตกกระจาย
ก้อนเนื้ออ้วนท้วมอยู่กลางอากาศหนึ่งทีก็กลายมาเป็นเจ้าอ้วนคนหนึ่ง
นั่นก็คือ...หลิงหลินอ๋อง!

มานตาทั้งคู่ของไปเสียวนชุดตัว เขาสะท้อนสะท้อนอย่างรุนแรง
ไปกับฝีมือในการรบและการร่วมมือกันของกึ่งเทพเจ้าเหล่านี้อีกครั้ง

คราวนี้คงตายได้แล้วกระมัง! ไปเสียวนมองไปด้วยความหวาดหวั่น
ส่วนเหล่าปรมาจารย์สวรรค์ก็เห็นได้ชัดว่าได้เก็บเอาเหตุการณ์ก่อนหน้านี้
มาเป็นบทเรียน พวกเขาไม่ปล่อยให้ทะเลเลือดที่แตกสลายได้กระจายตัว
ออกจากกัน แต่ละคนพากันลงมือดับทำลายทะเลเลือดที่ระเบิดจนสลาย
กลายเป็นผุยผง!

ทว่าขณะที่ทะเลเลือดเกือบจะถูกพวกปรมาจารย์สวรรค์สามคน
ทำลายไปหมดนั่นเอง ทันใดนั้นท่ามกลางทะเลเลือดที่แตกเป็นชิ้นส่วน
ไม่สมบูรณ์กลับมีเลือดสดสีม่วงกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าซึ่งด้านในนั้น
เหมือนจะมีภาพของแขนข้างหนึ่งอยู่ แต่พริบตาเดียวภาพแขนนั้นก็หายไป
ก่อนที่บนกลุ่มเลือดสีม่วงจะมีภาพใบหน้าบิดเบี้ยวของเด็กหญิงลอยขึ้นมา!

"พวกเจ้าต้องตายกันให้หมด!" เด็กหญิงกรีดร้องด้วยน้ำเสียงเจ็บแค้น
เสียงนั้นดังเสียดฟ้า กลายมาเป็นคลื่นเสียงไร้คำบรรยายที่ซัดครืนครัน

ไปสี่ด้าน ปกคลุมไปแปดทิศ

คลื่นเสียงนี้มีความพิเศษอย่างมาก เหมือนเสียงผีร้องไห้ซึ่งคล้ายจะตัดแบ่งพื้นที่แดนร้างในรัศมีพันหลีออกเป็นชิ้นๆ ขณะเดียวกันก็เหมือนกลายมาเป็นกระบี่แหลมคมที่มองไม่เห็นหลายเล่มซึ่งพุ่งเข้าแทงทุกคนที่อยู่ในขอบเขตพันหลีนี้อย่างพร้อมเพรียงกัน!

อานภาพของมันเหมือนไม่ใช่วิชาของโลกใบนี้ ถึงกับทำให้ท้องฟ้าในรัศมีพันหลีแยกออกจากกัน กลายมาเป็นเพียงความว่างเปล่าโล่งแจ้ง ขณะเดียวกันพื้นที่รัศมีพันหลีนี้ก็กลายมาเป็นบ่อเสียงที่ถูกคลื่นซัดตะลุมบิดเป็นอนทุกสิ่งอย่าง!

นี่ยังไม่นับว่าร้ายกาจเท่าไร ที่น่าตกใจยิ่งกว่านั้นก็คือช่วงขณะที่คลื่นเสียงนี้ดังกึกก้อง สี่ด้านแปดทิศกลับมีเงาผีร้ายจำนวนนับไม่ถ้วน... เผยตัวออกมา เงาผีเหล่านั้นดูเหมือนไม่มีสติปัญญาอะไร มีแค่สัญชาตญาณเพียงอย่างเดียว และตอนนี้พวกมันพร้อมใจกันดังไปหาบ่อเสียงรวากับฝูงชนที่ไปบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์!

อีกทั้งช่วงขณะนี้ไม่ได้มีเพียงที่แห่งนี้เท่านั้น... ทว่าวิญญาณทั้งหมดในแดนร้างที่ไร้เจ้านาย... ล้วนตัวสั่นสะท้านกันหมด ก่อนจะพากันทะยานตัวขึ้นสู่ท้องฟ้า!

บทที่ 833

อึก...อึก...

แดนร้างกว้างใหญ่เกินไป และจำนวนแนชัตของผีร้ายซึ่งกระจายตัวอยู่ทั่วแดนร้างนั้นมากน้อยเพียงใดก็ไม่มีใครทราบได้ ต่อให้อาจารย์ผีวิทยุญาณในแดนร้างจะนำพวกมันมาใช้ฝึกตนอย่างต่อเนื่อง แต่จำนวนของพวกมันก็ยังคงมากมายมหาศาลราวกับเกิดขึ้นเพิ่มเพื่อชดเชยจำนวนที่ขาดหายไปตลอดเวลา

และตอนนี้ผีร้ายทั้งหมดในแดนร้างที่ไม่ถูกอาจารย์ผีวิทยุญาณเก็บไปไม่ว่าจะอยู่ในสถานที่ใดก็ล้วนพากันเงยหน้าขึ้น เปล่งเสียงร้องโหยหวนก่อนจะเหาะออกมาในชั่วพริบตาพร้อมกับถูกเรียกให้ไปรวมตัวกัน!

ต่อให้ระยะทางจะห่างไกลเพียงใด พวกมันก็ใช้พลังกำลังทั้งหมดอาศัยสัญชาตญาณบางอย่างพุ่งดิ่งไปยังจุดกำเนิดเสียงเรียกขาน และท่ามกลางการหือหะยานไปอย่างต่อเนื่องนี้ พวกมันก็ราวกับยืมพลังมหัศจรรย์บางอย่างมาใช้เร่งให้ความเร็วระเบิดพรวดพราดขึ้นอีกหลายต่อหลายเท่าจนแทบไม่ต่างจากการหายตัว!

และสถานที่ที่ดึงดูดวิญญาณทั่วทั้งแดนร้างให้มารวมตัวกันก็คือ... บ่อเสียงรัศมีพื้นหลึที่เต็มไปด้วยคลื่นความบิดเบี้ยวซึ่งเกิดจากเสียงหวีดร้อง

ของใบหน้าเด็กหญิงที่จำแลงออกมากลางกลุ่มเลือด!

บ่อเสียงรัศมีพื้นหลังที่สร้างความรู้สึกโครมให้กับแดนร่างนี้
ทรงอานุภาพจนเกินจะจินตนาการได้!

"ผีครวญ!" จิว๋กู่ย้องหน้าเปลี่ยนสีอย่างหนัก เขาถึงขั้นร้องอุทาน
เสียงหลง ในใจสั่นสะท้านอย่างบ้าคลั่ง คลื่นเสียงนี้ทำให้เขากระอักเลือด
ออกมาไม่ขาดสาย ร่างมีอาจถอยไปข้างหลัง ยังมีอาจเคลื่อนไหว
ทำได้เพียงโคจรพล้งบำเพ็ญออกมาต้านทานคลื่นเสียงที่ทำให้เขา
ตะลึงพริ้งเพริดน้อยที่สุดความสามารถ!

และต่อให้เป็นเขาเอง เมื่อต้องพยายามต้านทานคลื่นเสียงนี้ก็ยังมี
ตัวสั่นไม่หยุด ทั้งร่างเหมือนจะฉีกออกจากกัน ไตวเซ็งอ่อง จิว๋โยวอ่อง
และยังมีหลังหลินอ่องที่อยู่ใกล้กับเขาถึงแม้จะสภาพดีกว่าจิว๋กู่ย้อง
เล็กน้อย แต่ร่างกลับยังคงสั่นสะท้าน สีหน้าเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง
มีอาจขยับตัวได้แม้แต่เล็กน้อย!

พวกเขาทำได้เพียงแบกรับคลื่นเสียงที่ดังกระหึ่มไปสี่ด้านแปดทิศ
ราวกับจะพลิกภูเขาคว่ามหาสมุทรซึ่งโจมตีทั้งร่างอย่างต่อเนื่องเอาไว้ให้ได้
ทว่าต่อให้พวกเขาจะเป็นถึงกึ่งเทพเจ้า...ก็ยังมีอาจทนรับไว้ได้นานนัก

"มันเป็นแควิณญาณส่วนหนึ่งเท่านั้น เหตุใดถึงมีพลังเช่นนี้ได้
ร่างที่แท้จริงของมัน...มีพลังบำเพ็ญขั้นใดกันแน่! ต้องเกินกว่ากึ่งเทพเจ้า
แน่นอน!"

"นี่ไม่ใช่เคล็ดวิชาของโลกเรา!" ไตวเซ็งอ่องหายใจหอบถี่ นัยน์ตา
ฉายความบ้าคลั่ง ปราณกระบี่ทั่วร่างระเบิดไม่หยุดยั้ง แต่กลับถูกคลื่นเสียง
ที่พุ่งมากดข่มได้อย่างราบคาบ

ส่วนหลังหลินอ่องเวลานี้ก็ถึงกับมีขนาดตัวลดลง ร่างกายของเขา
เปลี่ยนมาเป็นกำยำ ลักษณะท่าทางก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างช้าๆ
เห็นได้ชัดว่ากำลังต้านทานอย่างสุดความสามารถเช่นกัน

แม้แต่วกเขายังเป็นเซนนึก็ยังไม่ต้งอ่ยถึงวกเงินห่าวซงเลย
เทียนงกต้งลึบลั่วนต้วลัสนั้เท้ม ร่วงกายก็ซึบเซียวลงอ่อย่างเห็นได้ชัด นัยน์ดา
แต่วกคนฉายควมหวาดกลัวและตะลึงพริ้งเพริต เมื้อเผชิญหน้ากับ
คลึนเสียงจากลึ่ด้านแปดทิศ วกเขาก็ไร่ว็วแรงต้านทานอ่อย่างลึนเซ็ง

ทว่าใบหน้าของเด็กหญิงที่อู่ในกลุ่มลึือดลึ่มวงกลับยังคงเปล่งเสียง
กรึตร้องบาดหูไม่หยุด ต้งอานุภาพยังร่นแรงน้าวตระหนกึ้นเรื้อยๆ
ขณะเดียวกันนึดวงตาของนางก็มีแววดูหมึนลึ้ววหนึ่งปรากฏึ้นมา

"นึก็คือวิชาอภินิหารยุคบรรพกาลนึตำนานที่เล้าลึอกันมา...เจ้าคือ
ผู้สูงคักดียุคบรรพกาลจากนอกลงคนใด!" ปรมจารย์สวรคักัดพันพุด
บนร่วงมีมานแสงชันหนึ่งแผ่ออกมาเพื้อสคักัดกันคลึนเสียง ขณะเดียวกัน
แม้ว่าเขาจะเคลือนไหวร่วงกายได้ ทว่ากลับทำได้ยากลำบากอ่อย่างย้ง
ราวกับเท้าถูกมัดตึดไว้กับภูเขาลูกมึหึมา ทุกคั้งที่ยกเท้าชันลั่วนทำให้
หอบหายใจด้งฮักๆ

ทว่าคำพุดของเขากลับทำให้มานตาต้งคู้ของเด็กหญิงหดต้ว
ที่น้าวประหลาดคือต้งที่เสียงกรึตร้องยังด้งออกมาจากปากนางไม่ขาด แต่ว
นึกลุ่มลึือดที่นางอู่กลับเหมือนมีเสียงของสรวพชัีวิตมารวมต้วกันแล้ว
เปล่งเสียงด้งกึ๊กก้อง

"เจ้ารู้เรื้องไม่น่อยเลยนึนา..."

และขณะที่บ่อเสียงรัศมีพันหลึ่ยังคงด้งสะท้อนอ่อย่างร่นแรง
ไม่มีท่าที่วจะลึนสุด ทะเลวึญญานผึนหนึ่งก็พลันรากมาจากทอ้งฟ้า
ทึดไกลรอบด้าน กลางทะเลวึญญานเหล่านึ้นมีฝึร่ายจำนวนนับไม่ถึวน
เมื้อเคลือนเข้ามาใกล้ นัยน์ดาของวกมึนก็ฉายควมกระตือรือร้นร้าวร้อน
ก่อนจะพุงเข้าไปหาเด็กหญิงที่อู่ในบ่อเสียงรัศมีพันหลึ่อ่อย่างไม่มีลังเล
เข้าไปผสานรวมนึร่วงของเด็กหญิง ทำให้นางเหมือนจะแซ้งแกร้งชันมา
อึกไม่น่อย

ภาพนี้ทำให้ทุกคนของเมืองจี้กู่ยี่ที่อยู่นอกรัศมีพื้นหลี่ต่างพากัน
ใจสั่นสะท้าน หน้าซีดเผือด ในสมองมีสายฟ้าฟาดผ่าอย่างต่อเนื่อง
ไม่ว่าอย่างไรพวกเขาก็คาดไม่ถึงเลยว่าวันนี้ห่ากึ่งเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และ
แกร่งกร้าวที่สุดของแดนร้างได้รวมใจกันลงมือ แต่กลับยังไม่สามารถสังหาร
เด็กหญิงประหลาดผู้นี้ได้!

อีกทั้งจากสถานการณ์ในตอนนี้ก็ดูเหมือนว่าพวกเขาแต่ละคน
ต่างก็ตกอยู่ในอันตรายด้วย!

"ท่านพ่อ!" ร่างของหงเงินหนี่วี่ลั่นระริก นัยน์ตาฉายความร้อนใจ
หมายจะพุ่งไปจากข้างกายของไป่เสี่ยวฉุน ทว่ากลับถูกไป่เสี่ยวฉุนจับตัว
เอาไว้

"เจ้าปล่อยข้านะ!" เวลานี้หงเงินหนี่วี่อ่อนแอมาก แม้แต่ริ้วแรง
ให้ขัดขึ้นก็แทบจะไม่มี แต่นางก็ไม่สามารถมองบิดาของตนตายไปใน
บ่อเสี่ยงรัศมีพื้นหลี่ต่อหน้าต่อตาได้

ยิ่งก่อนหน้านี้จี้กู่ยี่ของบาตเจ็บสาหัสอยู่แล้ว ทั้งยังผลาญพลังไป
มากกว่าทุกคน ร่างของเขาในเวลานี้จึงสิ้นร่าวร้อนตะแกรง ดูท่าแล้ว
คงจะยืนหยัดได้อีกไม่นานนัก

"เจ้าสงบสติอารมณ์หน่อย! สภาพของเจ้าในตอนนี้อย่างไรก็มีแต่
พาดตัวเองไปตาย!" ไป่เสี่ยวฉุนหันมาตวาดใส่นางด้วยดวงตาแดงก่ำ

"ไป่เฮ้! บุญคุณที่บิดาข้ามีต่อเจ้ายิ่งใหญ่คุณเขา เจ้าไม่ช่วย
ก็ยิ่งพอทำเนา แต่เนี่ยขัดขวางข้า เจ้ามัน..." หงเงินหนี่วี่น้ำตาคลอหน่วย
นางที่อ่อนแรงเต็มทีหมดสิ้นซึ่งท่าทางองอาจของชาวสวรรค์ผู้สูงส่ง และ
ดูเหมือนว่าสภาพจิตใจของนางก็แย่อย่างยิ่ง เวลานี้จึงถลึงตาใส่
ไป่เสี่ยวฉุนอย่างเดือดดาล ทั้งยังด้นรนขัดขึ้นต่อไป

"เจ้าหุบปาก!" ไป่เสี่ยวฉุนคำรามเสียงดังลั่น ดวงตาที่แดงก่ำนั้น
ปกปิดความร้อนใจของเขาเอาไว้ไม่มิด เขาเองก็ร้อนใจเช่นเดียวกัน ไม่ต้อง

เอ๋ยถึงคนอื่นที่นี้ ถ้าฟังเพียงจี้กู่ย๋อ่อง ไปเสียวุ่นก็ไม่มีทางที่จะเมินเฉย
 ได้แล้ว เขาจึงมองไปยังบ่อเสียงรัศมีพันหล่นนั้นเขม็ง ในสมองหมุนเร็วจี๋ ทว่า
 กลับยังคิดวิธีดีๆ ไม่ออก และตอนนี้จี้กู่ย๋อ่องที่ตัวลั่นเทาก็กระอักเลือด
 ออกมาอีกครั้ง ร่างโงเงงจะลั้มลั้มแหล่ หงเงินหนี่วที่เห็นเช่นนั้น
 ก็ยั้งดินร่วนแรงมากขึ้น น้ำตาไหลลงมาเป็นสาย

"ท่านพ่อ!"

ในบ่อเสียงรัศมีพันหล่น จี้กู่ย๋อ่องที่เหมือนจะได้ยินเสียงนาง
 ผีนลิมตาขึ้นอย่างเหนื่อยล้า เขาหันมามองไปเสียวุ่นและหงเงินหนี่ว
 ก่อนจะคลี่ย้มออกมา ขยับปากหมายจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่าคลื่นเสียง
 รอบตัวเขาน่ากลัวเกินไป เขาได้แต่ต้านทานอย่างเต็มกำลัง มีอาจเอื้อนเอ่ย
 สิ่งใดได้

หงเงินหนี่วคลุ้มคลั่งใกล้จะเสียสติเต็มที ทว่าเวลานี้เองไปเสียวุ่น
 ที่อยู่ข้างกายนางกลับแหงนหน้าแผดเสียงคำรามดั่งลั่น หลังจาก
 สลัดหงเงินหนี่วออกไปอยู่ข้างๆ ได้ เขาก็หอบหายใจดังพืดฟาด แล้วจึง
 พุ่งกระโจนเข้าไปในบ่อเสียงรัศมีพันหล่นพร้อมเสียงคำรามเดือดดาล

เขาไม่อาจนิ่งดูตายไม่ให้ความช่วยเหลือ จี้กู่ย๋อ่องดีต่อเขา เขา
 จำเป็นต้องตอบแทนอีกฝ่าย เขาไม่สามารถมองดูอีกฝ่ายพละกำลังค่อยๆ
 ถดถอยแล้วเดินไปสู่ความตายต่อหน้าต่อตาตัวเองได้ อีกทั้งเขาเองก็
 มองออกแล้วว่าตอนนี้เด็กหญิงตนนั้นเหมือนจะขยับตัวไม่ได้แล้ว

"ต้องสู้สิ!" ไปเสียวุ่นตะเบ็งเสียงดั่งลั่น พุ่งเข้าไปใกล้บ่อเสียงพันหล่น
 มากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อจี้กู่ย๋อ่องเห็นภาพนั้นก็บังเกิดความซาบซึ้งใจ แต่
 ที่มากกว่านั้นคือความร้อนใจ เขาจึงรีบผืนรวบรวมกำลังพูดรัวเร็ว
 อย่างไม่เสียค่าตอบแทน

"ไปเฮ้! กลับไปเสีย! ผีตนนี้ใช้วิชาคาถาจากนอกโลก พวกเรา
 ขยับไม่ได้ นางเองก็ขยับไม่ได้เช่นกัน พวกเจ้ารีบหนีไป! ไปที่พื้นที่ต้องห้าม

แม่น้ำยมโลก!"

เมื่อประโยคนั้นดังออกมา พลังต้านทานคลื่นเสียงรอบด้านของ จวี้กู่ย๋อต้องได้ผ่อนคลาย จึงเปิดช่องให้คลื่นเสียงโจมตีเขาได้ ร่างของเขา พลันสั่นสะท้าน กระอักเลือดออกมาอีกครั้ง ใบหน้าซีดขาวราวกระดาษ

ภาพนี้ทำให้หัวใจของทุกคนที่อยู่รอบด้านปีบรัดตัว โดยเฉพาะ หงเจินหนี่วี่ที่ยิ่งสิ้นไปทั้งร่าง นางน้ำตาไหลอาบแก้ม อ้าปากหมายจะ ตะโกนอะไรบางอย่าง ทว่ากลับมีแต่เสียงสะอึกสะอื้นอยู่ในลำคอ แต่เวลานี้เองไปเสียวุ่นเหมือนไม่ได้ยินเสียงของจวี้กู่ย๋ออง เขาเข้าไปหยุดอยู่ ข้างบ่อเสียงพันหลี่ในพริบตา แล้วก็ไม่สนใจอีกแล้วว่าตัวตนจะเปิดเผย เขาพลันตบหน้าผากหนึ่งที่ หม้อกระดองเต่าฟุ้งพรวดออกมา ก่อนจะถูก ไปเสียวุ่นยกขึ้นครอบร่างตัวเองแล้วแข็งใจบุกเข้าไปข้างใน

เพิ่งจะเข้าไปในบ่อเสียงไปเสียวุ่นก็กัมดัวหมอบลงทันที ทั้งร่าง ถูกปกคลุมอยู่ในหม้อกระดองเต่า วิธีนี้เขาเคยใช้มาก่อนครั้งหนึ่งตอนเป็น ตัวแทนของสำนักนี้เหอไปช่วงชิงตราประทับสืบทอดของสำนักชิงคงเต้าจี กับสำนักอื่นๆ ของแม่น้ำทงเทียนตอนกลาง

และนี่ก็เป็นวิธีเดียวที่ไปเสียวุ่นคิดออกในตอนนี แتبจะ ขณะเดียวกับที่เขาหลุดเข้าไปในบ่อเสียงพันหลี่ ร่างของเขาก็พลันสั่นสะท้าน กระอักเลือดสดเพราะโดนแรงโจมตีจากคลื่นเสียงอย่างมิอาจหลบเลี่ยงได้ ทว่าเพียงพริบตาเดียว เมื่อหม้อกระดองเต่าครอบปิดทับลงมาสนิท ทุกเสียงที่อยู่ในโลกภายนอกก็ล้วนถูกสกัดกั้นไว้โดยสิ้นเชิง!

"ไม่มีเสียงแล้ววี่" ไปเสียวุ่นอึ้งไปครู่ ก่อนจะคลี่ยัมปีติยินดี อย่างบ้าคลั่ง เขารู้สึกเหลือเชื่อเล็กน้อย ก่อนจะเคลื่อนหม้อกระดองเต่านี้ ไปข้างหน้าอย่างระมัดระวัง ภาพประหลาดที่มีคนแบกหม้อคลานไปบนพื้น เช่นนี้ทำให้พวกจวี้กู่ย๋อองเห็นแล้วตะลึงงัน ส่วนพวกคนที่อยู่ในโลกภายนอก ก็ยังมองตาค้าง บางคนถึงขั้นล้มหายใจ

หงเงินหนึ่งแว้มปากด้วยความเคร่งเครียด

ส่วนไปเสียคุณในเวลานี้รู้สึกว่าคุณกำลังจะช่วยเหลือคนอื่น จะอย่างไรก็ต้องแสดงออกให้ดูห้าวหาญสักหน่อย ขณะเดียวกันก็ต้องไม่ทำให้คนอื่นเกิดความสงสัยด้วย ดังนั้นในขณะที่คุณไปข้างหน้า และบางครั้งที่เลิกหม้อกระดองเต้าขึ้นเร็วๆ เพื่อสำรวจทิศทาง เขาจึงเปล่งเสียงร้องไหยหวนที่ทำให้คนฟังยิ่งตึงเครียดและกังวลใจมากกว่าเดิมออกมา

"อ้าก...อ้าก..."

"สมควรตายนัก...อ้าก...เข้าไปเหยายอมสู้ตายเพื่อท่านพ่อตา!"

"อ้าก...ท่านพ่อตาผู้ยิ่งใหญ่...อ้าก ต่อให้เขยต้องสละชีวิตนี้ก็ต้องช่วยท่านออกมาให้ได้...อ้ากๆ..." แล้วก็เป็นเช่นนั้น เมื่อเสียงของไปเสียคุณดังออกมาอย่างต่อเนื่อง บรรยายากศในสนามรบที่เดิมทีหุดหุดและเคร่งเครียด จริงจังก็พลันเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง เขาคุณไปข้างหน้าช้าๆ รวากับเต้าตัวหนึ่ง จนกระทั่งค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้จี้กู่ยอ่อง ทุกคนที่ไม่ว่าจะอยู่ข้างในหรือข้างนอกบ่อเสียงรัศมีพันหลี่ต่างก็อ้าปากกว้างตาค้าง หัวใจแกว่งไกวอย่างรุนแรง

แม้แต่เด็กหญิงที่อยู่ในกลุ่มเลือดสีม่วงเองก็ยังตะลึงงัน ใช้สายตางงันมองไปยังหม้อกระดองเต้าที่ขยับเข้าใกล้จี้กู่ยอ่องมากขึ้นเรื่อยๆ...หูก็ได้ยินเสียงร้องไหยหวนเกินจริงที่ตั้งออกมานอกกระดองเต้า ซึ่งทำให้คนฟังตาค้าง เสียงร้องนั้นดังมากถึงขนาดที่ว่าต่อให้คลื่นเสียงจะดังกึกก้องเพียงใดก็ยังมิอาจกลบทับเสียงนั้นได้

"จ้อไม่วางใจเถอะ ต่อให้ตายข้าก็ต้อง...อ้าก...ช่วยท่านพ่อของพวกเขาออกมาให้ได้! อ้าก...อ้าก..."

บทที่ 834

จักรพรรดิหมิงหวงมาเยือน!

ทุกคนอึ้งค้างกันทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นจี้กู่ยอ่อง ไต๋เว่ิงอ่อง หรือว่า จิวโยวอ่องที่แม้เวลานี้จะยังต้านทานการโจมตีจากคลื่นเสียงอย่างสุดกำลัง แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังแสดงสีหน้าบั่นยากอย่างอดไม่ได้ เพิ่งรู้ว่าการต่อสู้ในตอนนี้อันตรายอย่างมาก อาจถึงขั้นกล่าวได้ว่าเป็นศึกที่ยากจะบอกได้ว่า จะเป็นหรือตาย!

ไม่ว่าใครล้วนเกิดความกดดันหนักอึ้งในใจ ความประหลาดพิสดารของเด็กหญิงตนนั้นทำให้ทุกคนรู้สึกเหมือนหินก้อนใหญ่ถ่วงทับหัวใจ ทั้งยังยากจะจินตนาการได้ว่าหลังจากจบเรื่องครั้งนี้ผลลัพธ์ที่ออกมาจะร้ายแรงมากเพียงใด

ทว่า...ท่ามกลางการต่อสู้ประหัตประหารที่เคร่งเครียดและดุเดือดอำมหิตนี้ การปรากฏตัวของไป่เสี่ยวฉุน...เสียงร้องโหยหวนเกินจริงรวมไปถึงการแบกกระดองเต่าคลานมาบนพื้น ทั้งหมดนี้ล้วนทำให้ทุกคนที่ได้เห็นต่างก็มองตากันไปหมด

จี้กู่ยอ่องตะลึงงันพูดไม่ออก ขณะเดียวกันหลังหลินอ่องก็ยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น ยังไม่ต้องกล่าวถึงปรมาจารย์สวรงค์เลย

แล้วก็เป็นเช่นนี้ ท่ามกลางสายตาที่มึนทึบของคนมากมาย พวกเขาเห็นกับตาว่าไปเสียวณูณแผดเสียงร้องเพลงแบกกระดองเต่าเคลื่อนหน้าไปอย่างรวดเร็ว และไม่นานก็ไปหยุดอยู่ข้างกายจี้ก्यूอ๋อง

"ไป..." จี้ก्यूอ๋องอ้าปากหมายจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ยังไม่ทันเอ่ยจบก็ถูกไปเสียวณูณคว้าขาข้างหนึ่ง เมื่อเขาหมุนตัวกลับได้ ไม่พูดพริ้งทำเพลงก็พาอีกฝ่ายทะยานไปข้างนอก

เดิมที่จี้ก्यूอ๋องก็อ่อนแอพออยู่แล้ว เมื่อถูกไปเสียวณูณจู่ดกระชากลากถูไปเช่นนั้นเขาก็เกิดลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ต่อต้าน ปล่อยให้ไปเสียวณูณลากตัวเองออกไปประหนึ่งลากรูปปั้นท่ามกลางสายตาของคนมากมายที่มองมา

"อ้าก...อ้าก...ท่านพ่อตา ต่อให้ตายข้าก็ต้องช่วยท่านออกไปให้ได้! อ้าก...อ้าก..." ไปเสียวณูณร้องโหยหวนเพลงคลานเร็วๆ ไปข้างหน้า ส่วนจี้ก्यूอ๋องที่อยู่ด้านหลังเขาตอนนี้หัวสมองขาวโพลนไปแล้ว

"เช่นนั้นก็ได้หรือ..." ไม่ว่าจะถูกขังในหรือข้างนอกบ่อเสียง แทบทุกคนที่ได้เห็นภาพนี้ต่างก็สุดหทัยดังเหือกอย่างอดไม่ไหว ยิ่งใบหน้าสีเลือดของเด็กหญิงก็ยิ่งฉายแววอึ้งตะลึงอย่างที่เขาดูได้ยาก รวากับว่าแม้แต่นางก็ยังคาดไม่ถึงว่าไปเสียวณูณจะใช้วิธีการเช่นนี้เข้ามาขังใน ทั้งยังลากคนออกไปคนหนึ่งด้วย...

หากลากออกไปเพียงคนเดียวก็ยังพอว่า แต่ระหว่างที่ไปเสียวณูณกำลังคลานไปอย่างรวดเร็วนั่นเอง เมื่อหลังหลินอ๋องเห็นว่าจี้ก्यूอ๋องใกล้จะออกไปจากบ่อเสียงแห่งนี้ได้แล้วเขาก็ร้อนใจขึ้นมา พลันสุดลมหายใจดังเหือก หดร่างให้เล็กลงอีกเล็กน้อย ทำให้แรงต้านทานเพิ่มมากขึ้น แล้วรีบเอ่ยปากเร็ว

"ไปเฮ้ เจ้า...เจ้าก็ลากตัวข้าออกไปด้วยเถอะ"

สิ้นคำพูดของเขา ดวงตาของทุกคนก็เบิกค้างอีกครั้ง ปากอ้า

พะงาบๆ บัดนี้บรรยากาศดูเดือดโหดร้ายของทั้งสนามรบอาจไม่ถึงขั้น
หายไประยะไรหรอก แต่ที่กำลังจางลงอย่างรวดเร็ว

ไปเสียฉุนไม่สนใจหลังหลินอ๋องแม้แต่น้อย ยังคงเคลื่อนตัวไป
ข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นว่ามาถึงริมขอบของบ่อเสี่ยงแล้วเขาก็
ออกแรงโยนจี้กู่ย๋องออกไปข้างนอก หงเหินหนีวี่ปีติยินดี หัวใจ
เต็มไปด้วยความซาบซึ้ง รีบฉวยพรุดออกไปประคองรับร่างของจี้กู่ย๋อง
ที่เหมือนจะยังไม่คืนสติจากการตะลึงลานก่อนหน้านี้

ไปเสียฉุนเห็นว่าจี้กู่ย๋องปลอดภัยแล้วถึงได้ผ่อนลมหายใจ
ออกมา และกำลังจะออกมาจากบ่อเสี่ยงเช่นกัน

"ไปเฮ้! คือว่า...เจ้ายังจำซานซานได้หรือไม่ นางยังรอเจ้าอยู่ที่
เมืองหลิงหลินนะ" หลิงหลินอ๋องร้อนใจจะแย่แล้ว เขารีบพูดเร็วปรือ
คำพูดของเขาทำให้สีหน้าของทุกคนเปลี่ยนเป็นปั่นป่วนในชั่วพริบตา ส่วน
ไปเสียฉุนที่หวนนึกถึงส่วซานก็รู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยจึงถลึงตาใส่
หลิงหลินอ๋องอยู่ได้หม้อกระดองเต่า แล้วก็ครุ่นคิดว่าเมื่อครูนี้นี้เด็กหญิง
ไม่ได้ขัดขวางตน ดูทำอีกฝ่ายคงขยับตัวไม่ได้จริงๆ

ดังนั้นจึงกัดฟันกระโดด แบกกระดองเต่ามุดกลับเข้าไปในบ่อเสี่ยง
อีกครั้ง

เขายังคงแผดเสียงร้องอึกๆ ไปตลอดทาง ภายใต้การจับจ้องของ
คนจำนวนนับไม่ถ้วน เขาก็มาหยุดอยู่ข้างกายของหลิงหลินอ๋อง ก่อนจะ
คว่ำร่างอีกฝ่ายเหมือนที่ทำกับจี้กู่ย๋อง แล้วลากหลิงหลินอ๋องออกไปจาก
คลื่นบ่อเสี่ยงสะท้านฟ้าแห่งนี้

ระหว่างทางเสียงบันก็ดังสอแทรกมาพร้อมกับเสียงร้องตะโกนของ
ไปเสียฉุนเป็นระยะ

"หลิงหลินอ๋อง ข้าว่า...อึก...ท่านอ้วนเกินไปหน่อยหรือไม่!
ช่วยทำตัวให้ผอมลงอีกนิดได้หรือไม่ ข้าลากท่านไม่ไหวแล้วนะ...อึก"

หลึงหลึนอ้งมึสึหน้ากลึนไม่เข้าคายไม่ออกออย่างเห็นได้ซัด ธิบสุด
ลมหายใจตึดๆ กัณหลายคั้ง ทำให่ว่างของเขาคดเล็กลงเรื้อยๆ สุดทำย
จึงมึขนาดเท่าคนปกติ ก่อ่นจะถูกไปเสืยวจนโยนออกไปนอกบ่อเสืยง

ตอนนึบรดาเทียทนงสิบคนก็เรืมร้อนใจบ้างแล้วเหมือกัน แต่
พวกเขาคพล้งบ่าเพ็ญไม่มากพอ มึอาจเปล่งเสืยงพูดได้ จึงได้แต่
ส่งสยตาวน่าสงสารมองไปเสืยวจนตาปริบๆ นัยน์ตามึแวววิงวอน
เมือไปเสืยวจนเห็นเข้าก็ใจอ่อนยวบ

เอาเถอะ แม้ว่พวกเจ้าจะเกลียดซ้ำ แต่ซ้ำเป็นคนใจกว้างมาก
ถึงออย่างไรจะหนึงคนหรือสองคนซ้ำก็ต้อลงแรงเหมือกันหมด ไม่สื้อช่วยไป
พว้อมๆ กัณดึกว่า...คิดมาถึงตริงนึไปเสืยวจนก็ถอนหายใจยวเหียด
รู้สึกว่การกึชของตนหนักเกินไปจึงแผดเสืยงร้องแล้วคลานเข้าคลานออก
อึกคั้ง ทำออย่างนึซ้ำไปซ้ำมา...ไม่นานเขาก็แข็งใจมองปรมาจารย์สวรค
ด้วยดวงตาที่ฉายแววประหลาดและมองไต่วเซ็งอ้งที่ยังคงหึงทะนง
ในตัวเอง ทว่ประกายตากลับฉายแววแห่งการฝึนทน รวมไปถึพวก
ชาวสวรค้ออย่างเงินห่าวซง ก่อ่นจะทำการลากพวกเขาคออกจากบ่อเสืยง
ทีละคน

ทุกคนที่ออยู่ข้างนอกเห็นกับตาว่ไปเสืยวจนลากคนในบ่อเสืยง
ออกมาคนแล้วคนเล่า ไม่นานภายในรัคมีพันหลึก็เหลือเพืยง...จิวโยวอ้ง
ที่ยึนทึมที่ออยู่เพืยงผู้เดียว

ในใจเขาเรืมกัณด่าไปเสืยวจนแล้ว เขายึนรออยู่ตริงนึมานานมาก แต่
กลับพบว่ไปเสืยวจนไม่แะสเขา ทั้งยังช่วยทุกคนที่ออยู่ข้างกายเขา
ออกไปหมดแล้วด้วย

แม้จิวโยวอ้งจะรู้ว่ไปเสืยวจนและโจวหงบุตรชายของตนเคยมึ
ข้อพิพาทกันมาก่อน แต่ก็ยังรู้สึกว่อึกฝ่ายไม่เห็นต้อทำถึซึนนี้ นึซัดเจน
เกินไปหน่อยหรือไม่ อย่างน้อยก็ทั้งคนไ่ว้อยเป็นเพือนซ้ำสัคสองสามคนสิ...

ส่วนเด็กหญิงตอนนี้ก็โมโหจนแทบบ้าแล้ว ใบหน้าของนางบิดเบี้ยว ไม่น่ามอง นางรู้สึกที่ตัวเองใกล้จะคลั่งเต็มที่ วิชานี้ของนางไม่มีผลกับ ไปเสียจนก็ยังพอทำเนา แต่นี่อีกฝ่ายกลับยังมีหน้ามาช่วยศัตรูคนแล้ว คนเล่าออกไปต่อหน้าต่อตานาง...

ที่ยิ่งทำให้นางเดือดแค้นก็คือหลังจากพวกปรมาจารย์สวรรค์ ถูกช่วยออกไปไว้ข้างนอกก็รีบพากันนั่งขัดสมาธิฟื้นคืนอาการบาดเจ็บ อย่างเร่งด่วนทันที และด้วยฝีมือของชั้นกึ่งเทพเจ้า อาการบาดเจ็บของ พวกเขาดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แม้แต่จิว๋ก๊วยเองในตอนนี้อะไรก็ได้ฟื้นแรง อีกต่อไป อีกฝ่ายใช้เคล็ดวิชาฟื้นคืนอาการบาดเจ็บให้หายดีได้เกินครึ่ง

หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไปเกรงว่าอีกไม่นานเท่าไรพลังการต่อสู้ของ พวกกึ่งเทพเจ้าเหล่านี้ก็คงฟื้นคืนสู่จุดสูงสุดอีกครั้ง

"ไปเสียจน!" เด็กหญิงกรีดร้องเสียงแหลม เสียงนี้ดังกระหึ่มไปสี่ทิศ ทำให้ทุกคนที่ได้ยินอึ้งค้างกันไปอีกครั้ง ไปเสียจนเองก็ตัวแข็งทื่อ กลัดกลุ้ม อยู่ในใจ แต่ยังไม่ทันให้ผู้คนได้ใคร่ครวญปรมาจารย์สวรรค์ โด้วเซ่งอ่อง หลิงหลินอ่อง และจิว๋ก๊วยเองสี่กึ่งเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ก็พลันล้มดาโพลง คนทั้งสี่เดินออกมาหนึ่งก้าวพร้อมกัน ก่อนที่พวกเขาซึ่งยืนอยู่บนท้องฟ้า จะร่ายวิชาอาถรรพ์ของตนโจมตีบ่อเสียงรัศมีพันหลี่

ขณะเดียวกันจิว๋โยวเองที่ถูกกักตัวอยู่ในบ่อเสียงก็ร้องคำราม พลังการต้านทานทั่วร่างได้ทะยานไปถึงจุดสูงสุด ก่อนจะลงมือแทบจะ พร้อมเพรียงกับกึ่งเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สี่คนที่อยู่ข้างนอก

เสียงการโจมตีพลันดังกัมปนาทเกินเสียงของคลื่นเสียงแหลม บาดหู บ่อเสียงรัศมีพันหลี่พังทลายลงอย่างต่อเนื่อง ยืนหยัดอยู่ได้เพียง ไม่ถึงสิบชั่วลมหายใจก็แตกกระจายออกเป็นเสียงๆ จิว๋โยวเองกระอักเลือด อย่างบ้าคลั่ง ร่างทรุดโทรมแก่ชราลงอีกไม่น้อย ถอยกรูดไปข้างหลังด้วย อาการบาดเจ็บสาหัส

พวกปรมาจารย์สวรรค์เองเมื่อบ่อเสียงรัศมีพันธุ์พืชทั้งหลายลงก็ถูกโจมตีให้ถอยร่นออกไป ขณะที่แต่ละคนเตรียมจะใช้วิชาอาภินิหารต่ออีกครั้งในตอนที่ย่อเสียงรัศมีพันธุ์พืชแตกออก เด็กหญิงก็กรีดร้องเสียงแหลมเลือดสีม่วงกลุ่มนั้นขยับเลื้อยแล้วก่อตัวเป็นร่างของเด็กหญิง ก่อนที่นางจะยกมือทั้งคู่ขึ้นแล้วโบกไปยังท้องฟ้าอย่างแรง

การโบกครั้งนี้ทำให้ท้องฟ้าบิดเบี้ยวทันใด เสียงอึกทิกดังก้องมาจากแปดทิศ วิญญาณทั่วทั้งแดนร่างที่เดิมที่กำลังฟุ้งหวนมากก็ปล้นเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างพรวดพราด และความเร็วในการเคลื่อนที่ก็เหมือนจะเพิ่มขึ้นอีกไม่น้อย พริบตาเดียววิญญาณที่มารวมตัวกันอยู่ที่นี่ก็มากเกินไปหลายพันล้านดวง ทั้งยังหือตะบึงตรงเข้าหาเด็กหญิง

เมื่อมองออกไปผีร้ายจำนวนนับไม่ถ้วนที่เปล่งเสียงร้องคำรามพากันพุ่งตรงมาอย่างมืดฟ้ามัวดิน และจำนวนก็ยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่นานก็คล้ายจะเกินหมื่นล้าน พวกมันเปียดเสียดกันแน่นจนจนไม่อาจนับไหว วิญญาณทุกดวงต่างก็ล้อมวนอยู่รอบกายของเด็กหญิง กลายมาเป็นพายุหมุนลูกหนึ่ง!

กลางพายุวิญญาณลูกนี้ยังมีใบหน้าขนาดใหญ่ยักษ์ที่เกิดจากการรวมตัวกันของวิญญาณจำนวนเหลือคณานับ ใบหน้านี้นี้ใหญ่พอๆ กับนภากาศ นั่นก็คือใบหน้าของเด็กหญิง ดวงตาของนางเย็นเยียบขุนมัว ทั้งยังมากด้วยความเดือดดาล ทำให้แผ่นดินสั่นไหว

"วันนี้พวกเจ้าไม่ว่าใครก็อย่าหวังว่าจะรอด!" ผีร้ายจำนวนนับไม่ถ้วนรวมตัวกันส่งเสียงประหลาดแปร่งหูออกมาจากปากของเด็กหญิง และเมื่อนางอ้าปากก็มีพายุกระหน่ำสีดำลูกแล้วลูกเล่าถูกล่อปล่อยออกมา

พายุเหล่านี้แผ่เงาพลังน่าหวาดกลัวสะเทือนฟ้าสะเทือนดิน เมื่อแผ่กระจายอย่างต่อเนื่อง พายุทุกลูกก็พากันขยายตัวอย่างไม่หยุดยั้ง แม้แต่พวกปรมาจารย์สวรรค์ก็ยังหน้าเปลี่ยนสี ไปเสียวุ่นก็ยิ่งหอบหายใจ

ด้วยความตื่นตระหนก ขณะที่ถอยกรูดไปข้างหลังอย่างรวดเร็ว เขาก็เห็นว่า พายุหมุนเหล่านั้นทำท่าเหมือนจะระเบิดออกอย่างพร้อมเพรียงกัน

และหากมันระเบิดเมื่อไร ลำพังเพียงอำนาจของตัวพายุเองก็จะทำให้พื้นที่รอบข้างนี้ถูกทำลายจนพินาศอวตวาย แต่เวลานี้เอง...เสียงถอนหายใจที่ฟังดูแก่ชราดังคนผ่านกาลเวลามาเนิ่นนานก็พลันดังออกมาจากความว่างเปล่า!

ก่อนที่จะร่างสุมชุดคลุมยาวสีดำจะเดินออกมาจากในความว่างเปล่า และปรากฏตัวอยู่ท่ามกลางพายุหลายลูกที่หมุนคว้างซึ่งส่งเสียงอึกทึกกึกก้อง เกรว่งนั้นมองเห็นใบหน้าได้ไม่ชัดเจน ไม่ว่าใครก็ตามที่มองเห็นเขาล้วนสัมผัสได้ถึงกาลเวลาอันไร้ที่สิ้นสุด รวบรวมว่าคนชุดดำในสายตาของพวกเขานี้ได้เดินทะลุความว่างเปล่าออกมาจากห้วงเวลาในอดีตกาลที่ไม่รู้ว่ายาวนานเท่าไร

"ท่านปู่คนเฝ้าสุสาน!" ไปเสี่ยวจุนตะลึงงัน

"จักรพรรดิหมิงหวง!" ปรมจารย์สวรรค์รวมไปถึงกึ่งเทพเจ้าทั้งหลายต่างก็นำเปลี่ยนสี ดวงตาเผยความเคารพนอบน้อมให้กับความแข็งแกร่งเหนือล้ำกว่าปรมจารย์สวรรค์ พวกเขาทุกคนสุดลมหายใจเข้าลึกสีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม

คำเรียกขานที่พวกเขาเรียกคนเฝ้าสุสานก็ทำให้ไปเสี่ยวจุนเบิกตากว้าง ยืนอึ้งไปทันใด

ทั้งหมดนี้กล่าวแล้วเหมือนนาน ทว่าในความเป็นจริงกลับเกิดขึ้นในช่วงพริบตา เมื่อคนเฝ้าสุสานปรากฏตัว ลมพายุเหล่านั้นก็ราวกับไม่ได้อยู่ในห้วงมิติเดียวกับเขา ไม่ว่าพวกมันจะหมุนคว้างดุเดือดรุนแรงเพียงใด ก็ไม่สามารถทำร้ายคนเฝ้าสุสานได้แม้แต่ปลายเล็บ เขายังคงเดินออกมาที่ละก้าว จนกระทั่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าใบหน้าขนาดใหญ่ยักษ์ของเด็กหญิง ก่อนจะยกมือขวาที่แห้งเหี่ยวขึ้นแล้วดันเบาๆ ลงไปที่ใบหน้าของนาง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/45cxmka>